

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ένατον κι' είκοσέον μετρούντες ζουγι ν
 έδρεύομεν'στην γήν των Παρθενώνων.

Του μηνός Αβγούστου τρίτη,
 Βασιληάς τρανά κηρύττει.

Χίλια κη'ένηκαόσα δεκατρία,
 δολάσις και θεομή φιλοπατρία.

Χίλια διακότα κη'έξηναέξη,
 καθελις με δάφνας'στον Ρήγ'α: τρέξη.

Κι'ό Ρωμής πανηγυρίζει
 γιά τόν Ρήγα, που γυρίζει.

Σηκωθήτε...νάτος νάτος
 των μαχών ο Κορωνάτος.

Άπο μέσ'άπο φωτιάς νάτος ο Βουλγαροκτόνος,
 νάτος, που τόν κατρερεί γαλανοτυμένος Θρόνος.

Ζήτω ζήτ'ο Καββαλάδης...
 τόν στολίζει τέτοια χάρις,
 όπου λές Έκείνος είναι...
 ζήτω ζήτω, Κωνσταντίνε.

Νάτος μές'στην'Εκκλησιά...καίτε σμύρναις και λιβά-
 σέ θαυματουργαίς εικόνας, [νι
 νάτος,πού κοπντοι μαχών κάνουν γύρω του στεφάνια,
 κάνουν γύρω του Κορώναις.

Νάτην νάτην τών Πολέμων και τής Νίκης ή Κορώνα,
 μή θαρρήτε,μάς φωνάζει,τελειωμένο τόν άγόνα.
 Μεταδώσετε τούς λόγους Βασιληά και Στρατηλάτη,
 πρέπει νάχωμε Πατρίδα,πού νά γίν'ισχυροιάτη,
 άνταξία τών παληών παραδόσεων και θρύλων,
 νάναι τρώμος τών έλθρων,νάναι σεβασμός τών φι-
 λων.

Τέτοια λέει,κι'ό Δασός της'μπρός'τουθ Θρόνου τά
 [σκαλιτά
 βόζει μέσα'στην ψυχή του την ψυχή του Βασιληά,
 κι'άπό δάφναις κάνει θήκη γιά θαυματοργό σπαθί,
 στρώνει δάφναις νά περάση,δάφναις γιά νά κοιμηθῆ.

Β'.

Νάτος...'μπρός του κλίνουν τώρα
 τάρματα τά νικηφόρα
 τής'Ιδέας οί Στρατοί,
 και σέ λάφυρα πατεί.

Φωναίς φθάνουν κι'άπό πέρα,
 ζήτω του του Αυτρατοῦ,
 πού τόν λένε και Πατέρα
 και Κοιμητό του Στρατοῦ.

Νάτος,πού βαρυστενάξει,
 παλληκάρια μου,φωνάζει,
 πού φιερόντε την Φήμη.

Παλληκάρια μου χαμένα
 κι'άπ'έδώ κι'έκει θαμμένα,
 αιώνια σας ή μνήμη.

Κάθε τίτλο,κάθε δόξα γιά του Ρήγα σας τὸ Στέμμα
 σεις τήν δώσατε. παιδιά μου, με τὸ τίμιο σας αίμα,
 και τὸ δάκρυα του Ρήγα με τὰ κλέη τὰ μεγάλα
 τήν ἀθάνατή σας μνήμη θὰ τήν ραίνουν στάλα στάλα.

Γ'.

*Αρατε τὰς Πύλας τώρα,κι'έρχεται λαμπρός'Εκείνος
 τών παραμυθίων ὁ Ρήγας,τῆς φυλῆς ὁ Κωνσταντίνος.
 *Έρχεται με τὸν'Αβέρωφ,με τόνεφρευτο Καράβι,
 ζήτω'στὸν Βουλγαροκτόνο
 με χαρὰς κραυγάζουν τόνο
 κι'ἔσοι'Λευθερία δὲν εἶδαν,κι'ἔσοι θ'ἀπομείνουν
 [σκάβου.

Τρέχουν τρέχουν νά τὸν'δοῦν,
 Δεσποτάδες κελαιδοῦν
 *Ανασιάσεως τροπάρια.

Και σέ τούτη τῆ στιγμῇ
 δὲν ἀκούονται λυγμοί
 γιά χαμένα παλληκάρια.

*Αρατε τὰς Πύλας τώρα,κι'έρχεται λαμπρός'Εκείνος
 τών παραμυθίων ὁ Ρήγας,τῆς φυλῆς ὁ Κωνσταντι-
 νος.

*Ατονοι γι'αὐτὸν κι'οἱ στίχοι και τὰ λόγια μου φω-
 πῶς ἐγὼ μπορῶ νά ψάλλω [χά...
 τέτοιο Νικητῆ μεγάλο;
 Ζήτω,Ζήτω,κι'όλο Ζήτω του φωνάζω μοναχά.

Τὸ ζευγάρι τῶν Ξυλίνων γὰ τῆς Δόξαις τῶν Ἑλλήνων.

Α'.

Φ.— Τῆς Εἰρήνης ἡμέρ'ἀνατέλλει,
 τοῦρανοῦ τὴν σαλπίζουν ἀγγέλοι,
 *Εκκλησιὰς τὴν σημαίνουν καμπάναις,
 τὴν δοξάζουν τῆς Νίκης παιάνες.

Τῆς Εἰρήνης ἡμέρα μεγάλη,
 τῆς Εἰρήνης ἡμέρα τρελλή,
 ἕνας ἥλιος κινουόριος προβάλλει,
 νέο φῶς σέ χαρὰ μάς καλεῖ.